

H₂O

Uh, bila je to nedjeljna večer. Moj mlađi brat i ja opušteno smo igrali igrice i zabavljali se. Završili smo sa svom zadaćom i svim obvezama, ali oboje nas je nešto mučilo. Bilo mi je previše čudno da je sve tako opušteno i smireno. Mislio sam kako je ovo savršen dan, bez mana, stresa, ljutnje i tuge sve dok nije izgovorio ONU riječ. Ispit!

Bila je to minuta šoka i tišine. U sebi sam govorio: „Znao sam da neće proći ovako savršeno.” Zamolio me da mu pomognem oko učenja. Otvorio sam njegovu bilježnicu i shvatio da je nemoguće naučiti dvadesetak stranica u pola sata. Započeli smo učiti, no slike su se mutile, a rečenice gomilale. Znoj mi je kapao s čela. Prošlo je pola sata, a mi smo bili tek na petoj stranici! U tom trenutku mama je uletjela u sobu, a nas dvojica s već polusklopljenim kopcima svladavamo: „Sunce je... zvijezdaa oko koje se oookreće Zemlja. Neee, Zemlja je zvijezdaa...” Odjednom je Sunce postala Zemlja i više nismo znali što se okreće oko čega. Nije bilo smisla nastaviti učiti. Kazaljke na satu polako su se približavale dvanaestici. Mama je rekla da pođemo spavati jer je već bilo kasno. Sporo sam se kretao prema krevetu, a krevet - ugodan i topao kao nikada do sad. Ušuškam se, zaklopim oči i pomislim kako je ovo najsavršeniји trenutak toga dana.

I bio je samo taj jedan trenutak jer se ubrzo začuo zvuk komarca. Pomislio sam: „Otkud komarac u ovo doba godine?!” Krenuo sam lamatati rukama da ga otjeram, no neuspješno. Zujao je i dalje. Nervozno sam ustao iz kreveta i upalio svjetlo. Nakon mukotrpnog traženja žedne krvopije shvatim da je to bio zvuk primljenih poruka. Bila je to Lucija koja je tražila pomoć oko kemije. Pitala me što su ionski spojevi. Bio sam začuđen, jer, tko još normalan šalje poruke u ovo doba noći? Odgovorio sam joj: „Zašto šalješ poruke ovako kasno?” Odgovorila je vrlo brzo: „Zar ne učiš? Pa sutra je test!” Umalo me je strefio srčani. Brzo sam pojurio po bilježnicu i krenuo učiti. Otvorio sam prvu stranicu. Slova su mi igrala pred očima, rečenice nisu imale smisla, slike su bile mutne. Otišao sam popiti čašu hladne vode da se razbudim. Pokušavao sam učiti, a stranice su se množile i množile. Koja muka! Grlo mi je bilo sve suše i suše. Svako malo otpio bih gutljaj-dva vode da dođem k sebi. Ubrzo sam uvidio da od toga nema velike koristi. Pogledao sam na sat i shvatio da je dva ujutro. Prispalo mi se, zaklopio sam oči i od tada se više ničega ne sjećam.

Probudio sam se u dnevnom boravku s knjigom ispred sebe. Zbunjeno sam ustao ne znajući gdje se nalazim. Nekako sam dospio u kupaonicu, umio se ledenom vodom i trljao zube. Dok se voda u vrtlogu slijevala u onu rupu u umivaoniku, poželio sam načas i ja razgraditi se na najsitnije čestice i nestati u toj rupi. Ali, mora se dalje. Uzeo sam mobitel i kad sam pogledao na sat, bilo je sedam i pedeset! Oblio me hladan znoj. Bio je to još jedan šok u nizu. Pitao sam se hoću li uopće preživjeti do kraja dana. Brzo sam se spremio. U torbu sam potrpao sve što mi je palo pod ruku. Nisam je mogao zakopčati, ali nije bilo vremena. Trčao sam što je brže moguće prema školi, vani je pljuštala kiša i ugazio sam u svaku lokvu na putu. Sav pokisnut i mokar pojurio sam prema garderobi, izvadio školske papuče te shvatio da su bratove. Premale... Bosonog, ušao sam u učionicu i stao pored Lucije u prvome redu koja je cijelo vrijeme sovinim očima buljila u ionske spojeve. „Ne ovisi ti život o tome”, dobacio sam joj ljubomorno znajući da će sigurno dobiti peticu. Odjednom se začulo škripanje vrata. Ušla je ravnateljica. Javila nam je kako profesorica iz kemije neće doći jer je bolesna. „Hmm“, pomislio sam, „očito nedjelja nije bila loša samo meni.“ Na zamjenu je došla profesorica iz matematike što je svakako bilo bolje od pisanja dvosatnog ispita za koji nisam ni učio. Bio sam tako umoran u to rano jutro, no osjetio sam kako me polako preplavljuje mir, poput ispijanja vode koju osjećaš u svakom centimetru svoga tijela nakon duge žeđi.

Karlo Glasnović, 8. r.

mentorica: Arijana Watz, prof.